

MESAČNÉ VLKY

SVORKA TEMNOTY

CHARLY ART

MESAČNÉ VLKY

SVORKA TEMNOTY

MESAČNÉ VLKY

SVORKA TEMNOTY

2

CHARLY ART

Preložila Denisa Stareková

štonožka

Charly Art

Moonlight Wolves: Das Rudel der Finsternis (Band 2)

© 2020 by Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Germany

Translation © 2025 by Denisa Stareková

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu *Moonlight Wolves: Das Rudel der Finsternis (Band 2)*

(Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart 2020)

preložila Denisa Stareková.

Redigovala Lenka Kleimanová.

Korigovala Katarína Šoganová.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava

v roku 2025 ako svoju 2 701. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

IKAR, a.s.

Miletičova 23

821 09 Bratislava

www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0715-4

PROLÓG

Mesiac v splne postriebрил mohutné pohorie. Všade panovalo ticho, akoby všetky bytosti, ktoré tam kedysi žili, navždy zmizli.

Na skalnatom výbežku pod vrcholom sedeli štyri majestátne vlky a prísnyimi pohľadmi prechádzali po vrchoch a osamelých údoliach. Laby im pokrývala tmavá krv, srst mali potrhanú a rozprávali sa o zúrivej bitke. Najväčší a najstarší z nich zastrihal ušami.

„Vracajú sa.“

Hovoril ticho a pokojne, ale jeho rozšírené oči prezrádzali, že má strach. Ostatné vlky nasledovali jeho pohľad do navonok opustenej doliny. Ich žiariace oči zachytili kradmé pohyby a zablysknutie zubov v mesačnom svetle. Keď si uvedomili hroziace nebezpečenstvo, zachvátil ich nepokoj. Veľký svetlohnedý vlk sa obrátil k ich sivému vodcovi.

„Čo máme robiť?“

V hlase mu zaznel strach. Vlčica vedľa neho s peknou striebornou srstou sa k nemu pritisla, aby mu dodala odvalu.

„Samozrejme, budeme bojovať!“

Odpoveď prišla od najmladšieho vlka. Tmavú srst mal od krvi z množstva rán. Blčiacimi očami sa odhodlane pozrel na svetlohnedého vlka. Ten však iba zastrihal ušami a ďalej upieral zrak na najstaršieho z nich. Veľký sivý vlk sa vyhol pohľadom svojich spoločníkov a díval sa do údolia, akoby sa prizeral zničeniu svojho životného diela.

Trvalo veľmi dlho, kým pokojným hlasom prehovoril: „Svorky môžu byť šťastné, že ich mláďatá vychováva taký odvážny vlk.“ Až vtedy

preniesol pohľad na svojich spoločníkov a upriamil ho na mladého vlka. „Nemôžem však pripustiť, aby sme ďalej viedli už prehratý boj. Tentoraz sme z neho vyviazli len s ranami, ale nabudúce za odvalu možno zaplatíme životmi!“ Odmlčal sa. Zjavne mu spôsobovalo veľkú bolesť pokračovať, no napokon zlomeným hlasom dodal: „Nemá to zmysel, Pohoria strážcov sa musíme vzdať.“

Najmladší vlk sa strhol, akoby stúpil na trň. Takúto odpoveď určite neočakával.

„Sivý kožuš, to nemôžeš myslieť vážne!“ Jeho hlas sa ostro odrážal od skalných stien. „Ako môžeme pripustiť, aby prevzali vládu nad Pohorím strážcov?“

Sivý vlk mu opätoval pohľad. V očiach sa mu zračila hlboká bolesť. „Nemáme na výber, Nočný víchor. Musíme odísť.“ Ešte chvíľu sa pozeral do vydesených očí tmavého vlka, potom veliteľsky vztýčil chvost. Bol to jasný rozkaz. Strieborná vlčica sa nosom jemne dotkla pleca najmladšieho vlka, pod ktorým mal hlbokú ranu, vzápätí sa otočila a prebehla po svahu až na vrchol. Veľký svetlohnedý vlk ju mlčky nasledoval. Kožuš pri kožušu zmizli za vrcholom a nechali svojich spoločníkov osamote.

„To nemôžeme urobiť, Sivý kožuš! Kde budeme žiť, ak nie tu? Kde budeme my strážcovia vychovávať vlčatá zo svoriek, ak nie na tomto posvätnom mieste?“ spýtal sa Nočný víchor rozrušene. Pripomínal skôr ukľučané mláďa než rozvážneho strážcu.

„Svorka z večných lovísk na nás bude dávať pozor, Nočný víchor. Nájde odpoveď na tvoju otázku. Nemôžem urobiť nič viac, než nás odtiaľto dostať.“

V očiach mladého vlka vzbĺkli odbojné plamene. Otvoril tlamu, aby niečo odvrkol, no Sivý kožuš sa sklónil a upokojujúco mu priložil ňucháč na čelo.

„Musíme toto miesto opustiť, Nočný víchor.“

Potom sa od neho odvrátil a dlhými skokmi sa vydal za oboma vlkmi. Nočný víchor si zhlboka vzdychol a začal stúpať za ním. Keď dorazil na vrchol, zastal a otočil sa. Ešte raz sa zahľadel na dolinu, ktorá ležala v tieňoch pod ním, a vtedy jasne uvidel trblietavé kožuchy. V mesačnom svetle sa v tichosti posúvali ďalej, už zabrali aj obrovskú skalnú plošinu. Bolo ich neúrekom. Nebolo pochýb, že od posledného boja ich pribudlo. Mladý strážca zachytil nepríjemný pach nepriateľov a po chrbte mu prebehli zimomriavky. Otočil sa a rozbehol sa za ostatnými. S každým skokom sa čoraz viac vzdaloval od jediného domova, aký poznal.

1. KAPITOLA

Jemný vietor postrapatil Tamaniho srst' a privial pachy jeho domoviny. Mladý vlk dychtivo nasal známú vôňu a znova sa dal do pohybu, aby nasledoval staršie vlky zo svojej svorky. Malá skupina, ktorá mala priviesť Tamaniho a najmladších členov ľadovej svorky domov, sa skladala z piatich vlkov. Na čele so zdvihnutými chvostmi bok po boku utekali Rex a Tara. Za nimi bežali dva mladšie vlky. Oba mali sivú vzorovanú srst', ktorá bola typická pre ľadovú svorku. Nasledovali ich mladí navrátilci. Na chvoste skupiny bol starší vlk s hustou tmavosivou srstou. Tamani si ho pamätal z čias, keď bol ešte mláďa. Volal sa Kamos. Mladý vlk veselo zastrihal ušami, keď si spomenul na stretnutie s rodičmi a ich malou skupinou. Kým Rex Tamanimu a jeho dvom súrodencom hrdo prikladal ňucháč na hlavy, Tara poskakovala sem a tam, ustarane oňuchávala svoje mláďatá a potom im láskyplne oblízala srst'. Tamani sa ešte stále chvel od zvláštnej kombinácie radosti a rozpakov.

Neko a Aris sa počas uvítania držali bokom a vymieňali si ustráchané pohľady. Keď Tamani vlky z ľadovej svorky informoval o ich výchove v Pohorí strážcov a vysvetlil im, prečo sú s nimi dva cudzie vlky, Rex a Tara obom dovolili vstúpiť do brloha ľadovej svorky. Tam mali zistiť, či sa s ňou zžijú.

Tamani bol šťastný, že jeho rodná svorka nezareagovala prehnane na správu o úlohe, ktorú zohral v boji proti tieňovým vlkom. Hoci Rex a Tara boli zjavne nesmierne hrdí na to, že ich mladý syn rozhodol takú

významnú bitku, nezdalo sa, že by s ním preto vo svorke plánovali zaobchádzať inak.

Tamani sa znova sústredil na mierne stúpajúcu úzku cestičku. Šli po nej už veľmi dlho a boleli ho laby. Bol však rozhodnutý, že udrží krok s vodcami svorky.

Cestička konečne zľahka zabočila dolava a pokračovali po rovine. Tamani a ostatné mladé vlky museli bežať rýchlejšie, lebo aj zvyšok skupiny zvýšil tempo. Smerovali k malej skalnej rímse. Zdalo sa, že pod ňou musí byť hlboká priepať, no keď Tamani pribehol bližšie, videl, že to bol iba najvyšší bod cesty. Po niekoľkých skokoch aj on dosiahol jej vrchol a zastal. Oči sa mu od úžasu rozšírili a uši sa mu mykli. Z toho miesta videl najväčšiu časť revíru svojej svorky. Na úpätí vrchu sa rozprestierala obrovská trávnatá rovina, ktorú obkolesoval hustý les. Oproti pohoriu, na ktorom stáli, zazrel strmé skalné steny iného pohoria, ktoré sa týčilo nad krajinou. Pocítil, ako sa oňho ktosi obtrel, a začul, ako Kora očarene vydýchla, keď tak ako on obdivovala výhľad pred sebou. Vzápätí dorazili aj Ravi, Neko a Aris. Aj ich očividne ohúrila veľkosť a krása toho kraja. Tamani za sebou počul smiech, a keď sa otočil, zbadal Kamosa, ktorý pobavene pozoroval päťicu mladých vlkov.

„Každé mláďa sa na tomto mieste cíti rovnako,“ vysvetlil im a Tamani videl, ako sa mu v tmavomodrých očiach zračí hrdosť. „Časom si na tento výhľad zvyknete, no aj tak zostáva výnimočný.“

Tamani prikývol a znova sa zadíval na údolie. Zdalo sa mu, že na kraji lesa zazrel veľké zvieratá, ktoré sa pokojne pásli a pomaly sa pohybovali vpred. Možno sú to losy, pomyslel si, keď sa ozvala Kora: „Tamto vpredu je Ladové pohorie?“

Tamani nasledoval jej pohľad k protilahlým vrchom.

„Áno. A tam je aj náš brloh.“

„Tak toto musí byť Veľká rovina,“ žasla jeho sestra. Aj Tamaniho ohromila krajina pred nimi. Ani on si nepamätal, že revír ladovej svorky

je taký rozľahlý. Keď si ho teraz prezeral z tohto miesta, zdalo sa mu, že je väčší ako oblasť Pohoria strážcov.

Aké by bolo pekné, keby tu s nami mohol byť Pala, pomyslel si smutne. Tak rád by zažil návrat k ladovej svorke spolu so zosnulým bratom. Dúfam, že sa na nás pozerá aspoň z večných lovísk. Práve to chcel vysloviť nahlas, keď Kamos prehovoril hlbokým a zároveň pobaveným hlasom: „Som rád, že vás náš revír tak nadchýna, no ak čoskoro znova nevyrazíme, priveľmi zaostaneme za ostatnými.“

Tamani sa pozrel na cestičku, ktorá sa hadila dolu do doliny, a zistil, že starší vlk má pravdu. Štyri vlky v tej chvíli zabočili za hromadu skál. Tamani uprel pohľad na miesto, na ktorom práve zmizol koniec chvosta posledného vlka, a rozbehol sa. Netrvalo dlho a dostihol predvoj. Ticho sa zaradil za štyri vlky, aby nevzbudil priveľkú pozornosť. Rýchle kroky za ním mu prezradili, že aj ostatní ich dobehli. Skupina bez jediného slova pokračovala ďalej. Čoskoro za sebou zanechali pohorie a klusali po vychodenej úzkej cestičke k Ladovému pohoriu. Tamani upieral pohľad na vysoké skalné steny, preto si všimol, že Kora sa k nemu pridala, až vtedy, keď na svojom boku pocítil jej srst'. Hoci teraz musel kráčať vo vysokej tráve na kraji cesty, ani trochu mu to neprekážalo. Naopak, mal rád Korinu pribojnú a zároveň láskavú povahu. Pripomínala mu ňou Širu. Keď v myšlienkach zablúdil k svetlosivo-bielej mladej vlčici z krvavej svorky, do ktorej sa zalúbil počas výučby v Pohorí strážcov, pichlo ho pri srdci a premohli ho city. Spomenul si na jej hebkú srst' a na pocit tepla, keď bol pri nej. Tak rád by ju opäť uvidel. Pripomenul si sľub, ktorý si dali v posledný večer v Pohorí strážcov. Boli odhodlaní bojovať za svoju lásku bez ohľadu na to, čo im prikazujú posvätné zákony alebo ich svorky.

Do dnešného rána si nahováral, že to naozaj zvládnú. No teraz mu vlky z jeho rodnej svorky pripomenuli jeho nový život s novými povinnosťami. Život, v ktorom sotva bude mať príležitosť tajne sa stretávať

so Širou. Hoci nežili v znepriateľených svorkách, nemali dovolené priateľiť sa alebo sa tak ako predtým deliť o korisť. Možno raz dokonca budú musieť proti sebe bojovať. Tamaniho zaliala vlna smútku a musel sa všemožne nútiť bežať ďalej, aby svoju bolesť nezavyl na jasnú večernú oblohu.

„Spomínaš si na brloh?“ Korine slová ho vyrušili z myšlienok. Tamani sa striasol a odvetil: „Už neviem, ako to v ňom vyzerá, ale matne sa mi niečo vybavuje.“ Kora dychtivo prikyvovala. „Viem, čo tým myslíš. Aj ja mám v hlave iba spomienky na svetlejšie a tmavšie miesta. Na vôňu teplého mlieka, na pachy rodičov a svorky a na hlasný hukot vody.“ Tamani prikývol. Aj preňho to boli jediné spomienky na brloh, ale vnímal ich ako niečo dôverné.

„Spomínaš si ešte na mená ostatných vlkov?“ vypytovala sa ho Kora už o čosi tichšie. Tamani rozpačito potriasol hlavou. Sestra sa s úľavou usmiala. „To som rada! Už som si myslela, že budem jediná, kto sa zosmiešni.“ Aj Tamani sa usmial a potom dodal: „Na niektoré mená si určite spomeniem, keď vlky uvidím, ale netuším, ako sa volajú tie dva pred nami.“ Hlavou ukázal na oba vlky so sivou vzorovanou srstou.

„Ani ja,“ odvetila Kora. Jeden z vlkov zastrihal ušami a Tamanimu sa zdalo, že zachytil podráždený mrmot. S Korou si vymenili zahanbené pohľady, no už v nasledujúcej chvíli sa naňho sestra nervózne usmiala. Opätoval jej úsmev v nádeji, že zabudne na svoje starosti.

Slnko sa už stratilo za vysokými stromami, keď malá skupina začala stúpať na Ladové pohorie. Po nejakom čase sa ocitli na svahu, kde sa nachádzal brloh ladovej svorky. Tamani začul tichý hukot vodopádu. Znamenalo to, že tam už čoskoro budú. Najradšej by vyrazil vpred napriek boľavým labám, ale jeho otec na čele skupiny spomalil a mladému vlkovi bolo jasné, že sa mu musí prispôsobiť. Uši mal nastražené a hľadel na svetlú stenu, či tam neuvidí jaskyňu. Skupina obišla obrovskú

skalú a hukot zosilnel. V zlatom svetle zapadajúceho slnka zazreli mohutný prúd vody, ktorý s pekelným hlukom padal z útesu a zbieral sa v jazere na úpätí vrchu. Tamani pocítil nával nedočkavosti. Rex sa však nevybral k vodopádu, ale rozbehol sa po cestičke, ktorá sa stáčala nahor. Po chvíli zastal a obzrel sa za zvyškom skupiny. Zjavne sa uistoval, či niekto nechýba, a znova sa rozbehol vpred. Tamani ho sledoval. Rex zastal na vrchole rokliny, potom sa vybral po plošine k nízkej skalnej stene, ktorá bola na jednom mieste husto porastená. Vopchal hlavu do spleti úponkov a prešiel cez ňu. Tamani napäto sledoval, ako aj ostatné tri vlky miznú medzi úponkami, a napokon sa vybral k tomu miestu. Zistil, že za závesom popínavých rastlín sa nachádza otvor v skalnej stene. Zvonka ho bolo sotva vidieť, no pachy mnohých vlkov naznačovali, že to nie je obyčajná štrbina v skale, ale vchod do ich brloha. Keď opatrne prepchal hlavu cez úponky, v bruchu pocítil vzrušenie. Vnútri bola tma a od stien sa ticho, ale jasne odrážal hukot vodopádu. Vklzol do jaskyne a urobil niekoľko opatrných krokov, aby umožnil vstúpiť aj svojim druhom. Zapotácal sa, lebo cesta sa zvažovala. Rýchlo však nadobudol rovnováhu a pevne stál na štyroch labách. Keď vstúpil do jaskyne, zdalo sa mu, že je v nej úplná tma, no teraz, keď si na ňu oči trochu zvykli, zistil, že vnútorný priestor slabo osvetľuje svetlo z otvoru na protiláhlej stene.

Pomaly rozpoznával obrisy jaskyne. Bola väčšia, ako si myslel. Uvidel, že na náprotivnej stene sú až dva otvory. Cez jeden dnu prúdilo slabé svetlo, druhý vyzeral ako tmavá, doširoka otvorená tlama lesného bežca. Keď si uvedomil, že brloh je plný vlkov, ktoré na ich skupinu hľadia žiarivými očami, ustrnul a srst' ho od nervozity pichala. Kora sa k nemu pritisla a od strachu sa strhla. Spoznal ju iba podľa pachu, lebo aj jej snehobiela srst' pôsobila v tmavej jaskyni ako tieň. Jemne ho štouchla do pleca. Zjavne chcela, aby pokračoval na miesto, kde stáli Rex a Tara.

Napriek tme Tamani bez problémov rozpoznal rodičov. Ich siluety sa jasne vynímali aj v matnom svetle. Neomylnne tvorili alfa pár. Tamani sa opatrne pohol nadol, kým nedošiel na rovnú plošinu. Kroky za ním mu prezradili, že Kora, Ravi, Neko a Aris ho nasledujú.

„Vítam vás, Rex a Tara!“ Z tieňa sa vynoril tmavý vlk, s hrdo zdvihnutou hlavou sa vybral k alfa páru a s úctou sa mu poklonil. Aj ostatné vlky v jaskyni vstali a s tichým mrmotom sa zhromaždili okolo prišielcov. Tamani ich zvedavo pozoroval. V ľadovej svorke bolo asi dvadsať jedincov.

„Cesta bola v poriadku?“ Hlas patrilo vlkovi, ktorý stál pred alfa párom. Tamanimu bol povedomý.

„Kolkto ich je?“ pokračoval vlk, keď Rex prikývol.

„Päť!“ odvetila Tara s takou hrdosťou, že Tamani od radosti pocítil mravčenie v srsti. Z výučby v Pohorí strážcov sa nezriedka vrátilo k svorke iba málo mladých vlkov, ba niekedy ani jeden. Alfa vlčica bola očividne šťastná, že má pri sebe toľko svojich mládat.

„Päť? Veď na kryhu sa podarilo dostať iba štyrom vlčatám. Ako je možné, že ich je znova päť?“ Vlk bol zmätený a na mladých navrátilcov uprel prenikavý pohľad.

„K našim trom mladým vlkom sa pridali dva ďalšie, aby sa pripojili k ľadovej svorke.“ Rexov hlas znel uvoľnene, ale Tamani v ňom zachytil autoritatívny tón. „Preberieme to vo Svetelnej jaskyni s Radou najstarších,“ dodal. Všetkým bolo jasné, že alfa vlk nestrpí odpor. Chvíľu si ešte premeriaval členov svojej svorky, potom sa obrátil k mladým vlkom. „Vítajte v ľadovej svorke! Od tohto okamihu je táto jaskyňa a tento revír váš domov. Svorca z večných lovísk vám dodala silu a odvahu, aby ste zvládli výučbu, a priviedla vás k nám. Za to si zaslúžite našu úctu.“ Nakrátko sklonil hlavu. V jaskyni sa rozľahol súhlasný mrmot.

Niekoľko vlkov podišlo k Tamanimu a jeho spoločníkom. Vítali ich a priateľsky sa dotýkali ich srsti. Tamani rozpačito zastrihal ušami. Vítanie ľadovej svorky nemalo konca.

Keď hlasy utíchli a členovia svorky sa vrátili na svoje miesta, Rex zdvihol hlavu a prehovoril: „Iste ste unavení. Kamos vám ukáže vaše ležovisko. Vezmite si z koristi a oddýchnite si. Zajtra vás čaká náročný deň.“ Ešte raz kývol mladým vlkom, vzápätí sa otočil a odklusal k chodbe, z ktorej do jaskyne prúdilo svetlo. Niekoľko vlkov ho nasledovalo, ale väčšina sa utiahla do tienistých kútov a ticho sa zhovárala. Tara pristúpila ku Kore, k Ravimu a Tamanimu. „Dobrá noc, moje malé,“ povedala im nežným hlasom a láskyplne sa dotkla ich srsti. „Som hrdá, že ste výučbu v Pohorí strážcov zvládli tak dobre. Som si istá, že sa v ľadovej svorke čoskoro udomácnite.“ Ešte raz sa na mladé vlky vrúcne pozrela a vybrala sa za Rexom.

„Ukážem vám vaše ležovisko,“ ozval sa Kamos za Tamanim. Tamani sa otočil a spolu s ostatnými mladými vlkami ho nasledoval ku skalnej stene. V slabom svetle uvidel miesto vystlané machom, ktoré im ponúkalo dostatok miesta na oddych. Zachytil pach koristi, ktorý sa miešal s vôňou čerstvého machu, a zaškvrkalo mu v bruchu.

„Tu je vaše ležovisko a dostatok koristi, aby ste sa posilnili,“ vysvetlil im starší vlk. „Viem, že je tu tma, ale doprajte svojim očiam niekoľko dní. Zvyknete si na ňu.“ Priateľsky sa pozrel na mladé vlky a odklusal.

Tamani za ním ešte chvíľu hľadel, ako smeruje k svetlému otvoru, v ktorom zmizol Rex s ďalšími vlkami, potom si sadol na mach. Hoci mu v bruchu od hladu priam burácalo, z koristi si iba niekoľko ráz odhrýzol a ľahol si. Počul, ako sa ostatné mladé vlky hostia, a zachytil aj mrmlanie v jaskyni. Ešte raz sa zahľadel do tmy, potom spokojne zavrel oči a položil si hlavu na laby. Netrvalo dlho, kým zaspal a vzdialený hukot vodopádu sa stratil v jeho snoch.

2. KAPITOLA

„Tamani, zobuď sa!“

Mladý vlk otvoril oči a zažmurkal. V slabom svetle jaskyne zbadal obrysy Kory, ktorá sa nad ním týčila.

„Čo sa deje?“ zašomral a znova si položil hlavu na laby. Bol vyčerpaný, mal pocit, že celú noc bojoval a nie oddychoval.

„Bol tu Kamos,“ pokračovala Kora nástojčivo. „Povedal, že sa máme poponáhľať. Čaká nás pred jaskyňou.“ Tamani vstal. „Tak poďme! Ostatní sú už hore?“ Kora prikývla. „Čakáme už len na teba.“ Sivý vlk zahanbene zastrihal ušami. Bol ich alfa vlčiatom. To on sa mal postarať o to, aby všetci vstali. „Ďakujem, že si ma zobudila,“ zamumlal potichu. Sestra sa naňho dobrácky pozrela, potom sa sklonila a oblizla ho po hlave. „Nerob si starosti. Už som si zvykla, že moji bratia si bezo mňa neporadia.“ Po tvári sa jej mihol úsmev a Tamani sa hneď cítil lepšie. Prikývol a o čosi hlasnejšie povedal: „Nemali by sme nechať Kamosa čakať. Poďme!“ Ostatné mladé vlky sa k nemu pripojili. Tamani opatrne kráčal hore svahom a napokon cez záves úponkov prekĺzol von. Oslepený slnkom sa niekoľko krokov tackal a potom zastal, aby očiam doprial čas zvyknúť si na svetlo. Hneď si všimol Kamosa, ktorý sedel na tri vlčie dĺžky od neho a jeho druhov. Tmavosivý vlk mal laby položené vedľa seba a so záujmom si prišielcov prezeral tmavomodrými očami. Tamani pri pohľade na staršieho vlka pocítil bázeň. Držanie jeho tela mu prezradilo, že vo svorke zastáva významné miesto. Mladý vlk si razom uvedomil svoje nízke postavenie. Inštinktívne

sklopil uši a so spusteným chvostom sa vybral k staršiemu členovi svorky.

„Dobré ráno, Kamos,“ pozdravil sa mu a so zahanbením počul, ako podriadene znie jeho hlas. Na Kamosovej tvári sa zjavil pobavený úsmev a na pozdrav zareagoval kývnutím hlavy. „Dobré ráno, mladé vlky. Viem, že ste ešte unavené po predchádzajúcich náročných dňoch, no meškáte. Akai vás už očakáva pri Hromovom jazere.“ V tmavých očiach sa mu čosi mihlo. Bola to obava? Prv než o tom mohol Tamani viac premýšľať, Kamos sa už otočil a uháňal po vychodenej úzkej cestičke nadol. Mladý vlk okamžite vyrazil za ním. Nedbal na únavu, zmysly mal zostrené. Jeho súrodenci a Neko s Arisom mu bežali v päťkách. Kamos bol napriek veku rýchly a pohyboval sa tak obratne, až to miestami vyzeralo, že nad cestičkou letel. Tamani sa snažil zmenšiť jeho náskok, no keď na ďalšej zákrute zabočil, ohlušilo ho burácanie vodopádu pred ním. Vydesene zastal tesne za Kamosom, ktorý ďalej kráčal pomaly. Tamani sa prispôbil jeho tempu. Oči stále upieral na mohutný vodopád, ktorý sa rútil nadol iba niekoľko krokov vedľa neho.

„Buďte opatrní!“ varoval ich Kamos. Jeho slová takmer zanikli v hučaní vody. „Skaly sa šmýkajú.“ Tamani pocítil, ako sa mu laba skĺzla po hladkom kameni. Zapotácal sa, no rýchlo nadobudol rovnováhu a opatrne schádzal po úzkej skalnej cestičke. Za sebou zachytil dychčanie svojich spoločníkov a napriek silnej vôni pramenitej vody v ich pachu zacítil strach. Zjavne sa tak ako on báli, že stratia rovnováhu a zrútia sa z útesu. Zrazu sa ozvalo Raviho varovné zavýtie, ktoré prehlušilo aj hukot rútiacej sa vody: „Kora, daj pozor!“ Tamani sa okamžite otočil. Sestra, ktorá bežala za ním, stratila rovnováhu, skĺzla sa z úzkej cestičky a visela na skalnej rímse vedľa vodnej riavy! V páde jej zabránilo len to, že sa prednými labami pevne zachytila o skalú. Tamani k nej hneď priskočil. Laby sa mu na hladkých skalách šmýkali a takmer sa zrútil. Pocítil nával strachu, napriek tomu sa predklonil a schmatol sestru za

srst' na krku prv, než by sa jej predné laby zošmykli zo skaly. Zo všetkých síl sa ju snažil vytriahnuť, ale zem bola klzká a Kora sa ešte viac zosunula. Tamani cítil, ako sa jej telo chveje, no sám jej nedokázal pomôcť. Práve keď strácal sily, sestra zrazu prestala byť taká ťažká. Aj Ravi ju schmatol do zubov.

„Ťahaj!“ zavelil mu brat s tlamou plnou srsti. Ťahali Koru nahor, ako len vládali. Napokon sa im to podarilo a čoskoro vysilene ležala na skalnej cestičke. Stále sa chvela od strachu a oči mala vytreštené. Srst' vlhká od pary sa jej lepila na telo, takže vyzerala menšia a zraniteľná. Tamani zdvihol zrak k mohutnému vodopádu. V porovnaní s ním bola Kora naozaj malá a zraniteľná. Nechcel si ani predstaviť, čo by sa stalo, keby ju s Ravim nevytriahli. Našťastie to zvládli.

„Kora! Si v poriadku?“ Kamos k nim pribehol a hľadel na mladú vlčicu s naširoko otvorenými očami. Kora sa naňho pozrela a prikývla. Po tvári sa jej mihol jemný úsmev. „Áno, som. Tamani a Ravi ma zachránili.“ Kamos uznanlivo prikývol. Blížili sa k nim Aris a Neko, ktorí zaostali za skupinou.

„Videli sme, čo sa stalo!“ skríkol Neko. „Nezranila si sa?“

„Nie, nerob si starosti. Som v poriadku.“

Čierny vlk s úľavou vydýchol a aj Aris sa uvoľnil.

„Si pripravená pokračovať?“ spýtal sa Kamos. Kora sa pomaly postavila. Stále pôsobila trochu neisto, ale prikývla, a tak sa Kamos znova vydal nadol. Keď Tamani pod labami konečne pocítil suchú zem a cestička sa rozšírila, nesmierne sa mu ulávil. Už mohol pokračovať rýchlejšie k obrovskému lesu, ktorý sa rozprestieral neďaleko úpätia vrchu. Zbadal veľké jazero, v ktorom sa zbierala peniaca sa voda z vodopádu. Vtekala do malého potoka, ktorý sa strácal v lese. Toto muselo byť to miesto, ktoré Kamos nazval Hromovým jazerom.

Medzi jazerom a stromami bola úzka pieskovcová rovina. Tamani prekvapene zastrihal ušami. Pri ústí potoka sedel so zdvihnutou hlavou

veľký vlk a hľadel na Kamosa a jeho päť mladých spoločníkov. Srst mal svetlosivú a plecia ohromujúco široké. Keď skupina s Kamosom na čele došla na pieskovicovú rovinu, vlk vstal a so zdvihnutým chvostom priklusal k nim. „Meškáte, Kamos. Slnko už čoskoro vyjde,“ ozval sa prísny a káravým hlasom. Kamos chvostom pokynul mladým vlkom, aby zastali.

„Viem, Akai. Postarám sa o to, aby sa to už neopakovalo.“ Tamani prekvapene pozoroval staršieho vlka. Kamos sklopil uši až na hlavu a stiahol chvost, čo bol jasný znak podriadenosti. Prečo mal Akai takú autoritu, hoci Kamos bol očividne starší? Aj keď Akai mal mohutné telo, bol iba o niekoľko slnečných kruhov starší ako Tamani. Napriek tomu v ňom jeho sebaisté vystupovanie a postoj mimovoľne vzbudili rešpekt. Akai odvrátil pohľad od Kamosa a pozorne si premeriaval jedného mladého vlka za druhým. „Vítam vás. Volám sa Akai a som beta vlk ľadovej svorky.“ Beta vlk. Tie slová prešli Tamaniho hlavou ako blesk. Mal to vedieť!

Keď sa ani jeden mladý vlk nepohol, beta vlk mykol chvostom. „Každý rok to isté!“ zavrčal, no v hlase mu bolo počuť pobavenie. „Rok sú tieto mladé vlky preč a už zabudli všetko o rodnej svorke!“ Na chvíľu sa odmlčal a znova si prezeral každého z nich. „Viete, čo je beta vlk?“ Na okamih zavládlo ticho, kým sa Kora váhavo neozvala: „Vysoko postavený vlk vo svorke?“ Na Akaiovej tvári sa objavil úsmev. „Správne,“ potvrdil. „Po alfa vlkovi má vo svorke najvyššie postavenie. Moja družka Alea a ja sme niečo ako Rexovi a Tarini zástupcovia. Keď oni nemôžu, vedíme lov a staráme sa aj o ich mladé. Okrem toho mám spolu s Kamosom tú česť uviesť mladé vlky po ich výučbe v Pohorí strážcov do života našej svorky.“ Tmavomodré oči beta vlka žiarili hrdosťou. „Keď už viete, kto som a aké mám povinnosti, rád by som sa dozvedel, kto ste vy.“ Tamanimu sa zdalo, že pohľad svetlosivého vlka nakrátko zaletel k Nekovi a Arisovi, a položil si otázku, či sa nepredstavil len

kvôli nim. Vtom si uvedomil, že je jeho povinnosťou predstaviť seba aj svojich druhov.

„Toto je moja sestra Kora.“ Tamani na ňu kývol hlavou a hneď pokračoval: „Biely vlk je môj brat Ravi a títo dvaja sú Neko a Aris. A ja som Tamani.“

Akaiove oči vzplanuli. „Tamani? Bol si najmenší z vrhu, pravda? No, už nie si taký malý.“ Tamani pocítil hrdosť a zdvihol hlavu.

„Zdá sa, že tento rok mám pred sebou bystrú skupinu mladých vlkov.“ Akai sa usmial, vzápätí však zvažnel. „Určite chcete vedieť, čo vás čaká.“ Nepočkal na odpoveď, ale hovoril ďalej: „Dnes vám ukážeme hranice revíru. V nasledujúcich dňoch sa zapojíte do lovu svorky a naučíte sa naše lovecké techniky.“ Odmlčal sa a uprel pohľad na Tamaniho. „Je vám to jasné?“ Mladý vlk prikývol za všetkých.

„Dobre. Tak môžeme začať s vašou výučbou.“

3. KAPITOLA

Tamani mal pocit, akoby ho schmatol lesný bežec a zo všetkých síl ho hodil o zem. Čo myslel Akai tým, že sa začína ich výučba? Tamani s ostatnými mladými vlkami predsa polovicu posledného slnečného kruhu strávil práve učením sa! Zvažoval, či môže bez vyzvania prehovoríť v prítomnosti tak vysoko postaveného vlka, keď vedľa neho prehovorila Kora: „Výučba? Čo tým myslíš? Strážcovia nás už predsa vyučili.“

Akai opätovoľ jej pohľad. „Strážcovia vás naučili, ako máte využívať inštinkty, ako treba žiť podľa pravidiel, ktoré nám zanechala svorka z večných lovisk, a ďalšie podstatné zručnosti. No teraz sa začína vaša skutočná výučba.“ Na chvíľu sa odmlčal. „Kamos a ja vás uvedieme do života ľadovej svorky. Naučíme vás, ako tu lovíme, ukážeme vám hranice nášho revíru a začleníme vás do nášho rodinného zoskupenia, v ktorom strávite zvyšok života.“ Tamani pocítil, ako v ňom narastá príjemné vzrušenie. Predstava ďalšej výučby ho spočiatku vydesila, ale teraz sa veľmi tešil, že sa konečne stane pevnou súčasťou rodnej svorky.

Akai obrátil hlavu ku Kamosovi, ktorý k nemu pristúpil. „Mali by sme vyraziť.“ Kamos prikývol a urobil krok k päťici mladých vlkov. „Ako vám Akai práve vysvetlil, dnes vám ukážeme hranice nášho revíru. Naučíte sa, ako ich treba strážiť a v prípade potreby ich zo všetkých síl brániť. Dnes však nie sme hraničná hliadka, preto sa budeme správať nenápadne. Hovorte len vtedy, keď to bude nutné, a dobre počúvajte,

keď vám Akai alebo ja budeme niečo vysvetľovať.“ Keď to dopovedal, varovne sa na nich zahľadel.

„Ste pripravení?“ spýtal sa beta vlk. Keď sa nikto neozval, veliteľsky mykol chvostom a otočil sa. Bez zaváhania sa odrazil a s hlasným čapnutím pristál v potoku. Voda mu siahala po brucho, no nič si z toho nerobil a mlčky sa vybral vpred. Kamos vošiel do vody za ním a silnými zábermi láb nasledoval beta vlka. Tamani chvíľu váhal, ale potom nabral odvahy. Chcel sa osvedčiť pred staršími vlkami a skočil do potoka. Prudko sa nadýchol. Uf, voda bola chladnejšia, než si predstavoval! Za sebou počul, ako Ravi zdráhavo zavrčal. Odhodlane stisol zuby a vydal sa k druhému brehu, kde sa s úľavou vytiahol na suchú zem. Čoskoro mu slnko vysuší srst'. Pozrel sa na ostatné mladé vlky a zistil, že cez potok sa brodia už iba Aris a Ravi. Kora a Neko už vyšli na breh a striasali zo seba vodu. Tamani sa znova zahľadel na brata a cítil, ako ho ovláda známy strach. Smrť Maje, vlčice, ktorú Ravi tak ľúbil, ho nadhlo vyviedla z rovnováhy a stále bol zoslabnutý.

Kora a Neko vbehli do lesa za Akaiom a Kamosom, zatiaľ čo Tamani počkal, kým jeho brat nevyliezol za Arisom na breh. Až potom sa rozbehol za ostatnými. Po niekoľkých úderoch srdca sa uvoľnil. Uživil si čerstvú a zároveň známú vôňu zmiešaného lesa navôkol a teplo, ktoré sa mu pri rýchlom behu šírilo telom. Čoskoro predbehol Neka a dosťhol aj Koru. Ešte zrýchlil, kým aj ju nenechal za sebou. Už bol iba na jednu vlčiu dĺžku od Kamosa. V tele mu pulzovala nespútaná energia. Bol pripravený zatočiť s každým nepriateľským vlkom, ktorý by čo len labou prekročil hranicu revíru ľadovej svorky.

Keď si Tamani všimol, že oba staršie vlky spomalili, urobil to isté, až napokon klusal za nimi. Vzduch sa zmenil. Pomedzi stromy k nemu prúdil kyslastý zápach. Akai napokon zastal, a keď sa uistil, že dorazili všetky mladé vlky, stíšeným hlasom sa spýtal: „Cítite to?“ Tamani a jeho druhovia prikývli.

„Tu je hranica teritória,“ vysvetlil im beta vlk. „Ako cítite, žije tam iná svorka. Jej meno nepoznáme, a keďže náš revír oddeluje ten ich od Veľkého fjordu, nepatria do nášho spojenectva.“ Pohrdanie v Akaiových očiach bolo neprehliadnuteľné. „Ako už iste viete, so svorkami pri Veľkom fjorde tvoríme zväčša priateľské spojenectvá. Keďže uctieваме rovnaké božstvá a zákony, iba zriedka medzi nami vypuknú väčšie rozbroje. Držíme si od seba úctivý odstup. Pri svorkách, ktoré nepatria k spojenectvu, sa musíme správať prezieravo. Niektoré z nich síce môžu mať podobné morálne zásady ako my, ale veľa je takých, ktoré sú zákerné a zlovoľné.“

„Cudzia svorka, ktorej revír na tomto mieste hraničí s našim, je nižšie postavená,“ dodal Kamos. „Jej členovia sa málokedy odvažujú prekročiť hranicu. A vždy to oľutujú.“ Tamani v očiach staršieho vlka zachytil drsný výraz, akoby dával najavo, že sa zakaždým sám postaral o to, že cudzia svorka utiekla.

„Je veľa svoriek, ktoré nepatria k Spojenectvu Veľkého fjordu,“ povedal Akai a ticho zavrčal. „Dobre si tento pach zapamätajte, mladé vlky.“ Potom sa odvrátil od hranice, aby pokračoval v behu, a chvostom im prikázal, aby ho nasledovali. Skupina sa mlčky presúvala cez les v sprievode spevu malých vtákov a drsného krákania havranov.

Bežali už dlho, keď Tamani vo vzduchu zachytil nový pach. Keď zosilnel, znova zastali. „Tam je hranica s revírom púštnej svorky. V súčasnosti sme spriatelení, napriek tomu vám radím, aby ste k tejto hranici pristupovali rovnako obozretne ako k predošlej. Ak stretnete vlky z tejto svorky, buďte zdvorilí, vyhýbajte sa provokáciám a v nijakom prípade neprekračujte hranicu.“ Akai zrakom prechádzal po mladých vlkoch. Zjavne sa chcel uistiť, že si ho pozorne vypočuli, potom znova mykol vztýčeným chvostom a skupina sa opäť dala do pohybu. Tamani sa pri behu stále obzeral za ostatnými mladými vlkami, ale ani jeden z nich,

dokonca ani Ravi, nedal najavo vyčerpanie. Z času na čas sa zahľadel na kraj za hranicou v nádeji, že zazrie Telaia alebo jeho súrodencov z pústej svorky, no jeho pranie sa nesplnilo. Slnko stúpalo čoraz vyššie na oblohu, zatiaľ čo malá skupina nasledovala hraničnú líniu. Nejaký čas utekali popri malom potoku, ktorý neskôr viedol hlbšie do revíru ľadovej svorky. Tamani cítil, ako mu pomaly ubúda energia. Želal si, aby včera večer zjedol viac koristi.

Zmiešaný les s bohatým podrastom medzitým vystriedal redší ihličnatý les. Tamani pocítil, ako vo všetkých vlkoch narastá nervozita, keď nechránené bežali ďalej. Napokon bol les čoraz svetlejší a pred skupinou sa zrazu objavili skaly. Akai zamieril rovno k nim a vyskočil na prvú z nich. Zvyšok skupiny sa zhromaždil okolo neho a zahľadel sa naňho. Tichý šum vody a slaný pach, ktorý sa vznášal vo vzduchu, Tamanimu prezradil, že sú v blízkosti mora. Skaly pred ním mu však zahatali výhľad. Vpravo od nich sa týčil vrchol pohoria. Včera sa k svojim svorkám vracali blízko pobrežia. Naozaj to bolo iba včera? Akai prerušil jeho myšlienky: „Tu si chvíľu oddýchne. V tieňoch skál určite ulovíte nejakú korisť. Keď slnko dosiahne najvyšší bod, vydáme sa ďalej. Dovtedy máte čas nabráť nové sily.“

Tamani si spokojne užíval teplo, ktoré prúdilo zo slnka a zo skál pod ním. Žalúdok mal príjemne plný, svaly uvoľnené. Keď počul, ako sa ostatné vlky vzpriamili, posadil sa aj on a zahľadel sa na oblohu. Slnko stálo rovno nad ním a to znamenalo, že ich krátky oddych sa skončil. Vstal a rozbehol sa po lesnej ceste k druhom, ktorí sa už zhromaždili okolo Akaia.

„Podte, pohneme sa ďalej.“ Beta vlk sa už rozbehol a Kamos vyrazil za ním. Tamani ich nasledoval s novou dávkou energie. Na mieste, kde sa včera stretol s rodičmi a ďalšími tromi vlkami, zastal. Do ňucháča mu udrel nový pach a mimovoľne sa mu zasekol dych. Uprel pohľad na